

RUDYARD KIPLING

SIMPLE POVEȘTI

EDITURA HERRA
2003

CUPRINS

Pățaniile balenei	5
Cum a căpătat cămila cocoașa	13
Povestea rinocerului prost crescut	22
Cum a căpătat leopardul pete	30
Puiul de elefant	43
Cântecul bătrânului cangur	58
Armadillo	69
Cum a fost ticluită cea dintâi scrisoare	86
Cum a fost ticluit alfabetul	103
Crabul care s-a jucat cu marea	128
Pisica ce se plimba singură, singurică	149
Fluturele care a bătut din picior	171

PĂȚANIILE BALENEI

În vremurile de demult, dragul meu, trăia în mare o Balenă care se hrănea numai cu pești. Ea mânca stele de mare, țipari de mare, crabi și limande, plătici și limba șerpilor, calcani cu soațele lor, scrumbii, știuci și țipari adevărați, care se încolăcesc și se învârtesc. Pe toți peștii ce-i putea găsi în mare ea-i ronțăia cu gura ei, uite așa, cranț, cranț, până ce nu mai rămase în toată marea decât un mic peștișor. El era un peștișor isteț; și fiindcă era un peștișor isteț, înota ceva mai jos de urechea dreaptă a Balenei, așa încât să fie în afară de orice pericol.

La un moment dat, Balena se ridică în sus sprijinindu-se pe coadă și spuse: "Mi-e foame" și micul peștișor isteț îi răspunse cu o voce slabă: "Nobile și generos cetaceu, ai gustat vreodată un om?" "Nu", răspunse Balena. "Ce gust are?" "Bun", răspunse micul peștișor isteț. "Bun, dar colțuros." "Dacă-i așa, adu-mi câțiva", spuse Balena, și cu coada făcu în așa fel încât marea se înspumă.

"Unul deodată e de ajuns" spuse peștișorul cel isteț. "Dacă înoți către cincizeci de grade latitudine nordică și patruzeci de grade longitudine vestică (asta e o vrăjitorie) vei găsi stând pe o plută, în mijlocul mării, un marinar naufragiat, neavând altceva pe el

decât o pereche de pantaloni din pânză albastră, o pereche de bretele (să nu cumva să uiți bretelele, dragul meu) și un briceag; și drept să-ți spun, el e un om de o inventivitate și o iscusință nemărginită.

Așa că Balena înotă și iar înotă spre cincizeci de grade latitudine nordică, atât cât putu de repede, și, pe o plută în mijlocul mării, neavând pe el decât o pereche de pantaloni de pânză albaștri, o pereche de bretele (în mod special trebuie să-ți amintești de bretele, dragul meu) și un briceag, ea găsi numai un singur și unic marinar naufragiat, care cu degetele de la picioare făcea dâră în apă (mama lui îi dăduse voie să stea cu picioarele în apă, altfel el n-ar fi făcut-o niciodată) fiindcă el era un om de o iscusință și o inventivitate fără margini.

Balena deschise gura mare, mare până ce ajunse aproape de coadă, înghiți marinarul naufragiat, pluta pe care el stătea și pantalonii albaștri de pânză și bretelele (pe care nu trebuie să le uiți) și briceagul. Le înghiți pe toate în multele sale odăi și odăițe calde și întunecoase, apoi își plescăi buzele, uite așa! și se învârti de trei ori în jurul cozii.

Îndată ce marinarul, care era un om de o inventivitate și iscusință fără margini, se găsi în interiorul odăilor și odăițelor, începu să dea din picioare, și sări și ghionti și lovi și se jucă și dansă și burduși și zăngăni, și bătu și mușcă și țopăi și se târî și se învârti încoace și încolo, și urlă și zvârli și zbieră și oftă și se târî și strigă și săltă și dansă dansul scoțian unde nu trebuia, încât Balena se simți foarte nefericită pe dinăuntru (nu cumva ai uitat de bretele?)

Atunci Balena se adresă peștișorului cel isteț:

– Acest om e foarte colțuros și afară de asta mă face să sughit. Ce să fac?

– Spune-i să iasă afară, îi răspunse peștișorul cel isteț.

Așa că Balena îi vorbește în jos pe propriul ei gâtlej marinarului naufragiat, și-i spuse:

– Ieși afară și fii cuminte, sughit din cauza ta.

– Nici gând, nici gând, spuse marinarul, nu accept așa, ci în cu totul alte condiții. Du-mă la țărmul meu natal, la albele stânci ale Albionului și apoi voi putea vedea ce am de făcut. Și el începu să joace și mai îndrăcit decât până atunci.

– Găsesc că cel mai bun lucru ce-l ai de făcut e să-l duci acasă, spuse peștișorul cel isteț Balenei. Trebuia să te fi înștiințat dinainte să te păzești, căci el e un om de o inventivitate și o iscusință fără margini. Astfel că Balena înotă, înotă și iar înotă cu amândouă aripioarele și cu coada, atât de repede cât îi putea îngădui sughițul; când în sfârșit văzu țărmul natal al marinarului și stâncile albe ale Albionului, se repezi jumătate pe țărm, căscă gura mare, mare, cât mai mare și spuse:

– Pofțiți, aici se face schimbul pentru Winchester, Ashualot, Nashua, Keere și toate stațiile de pe linia Fitchburg. Abia pronunțase "Fitchburg" și marinarul și ieși din gura ei. Dar, pe când Balena înota, marinarul, care era cu adevărat o persoană de o inventivitate și iar lemnele le împletise și le legase strâns cu bretelele într-un mic grătar pătrat, (acum înțelegi de ce nu trebuia să uiți bretelele) și trăsesese acel grătar cu putere în gâtlejul balenei, unde se înțepenise.

Acesta e desenul Balenei înghițind marinarul, ce e de o inventivitate și iscusință nemărginită, împreună cu pluta, briceagul și bretelele, pe care tu nu trebuie să le uiți. Ceea ce vezi că are nasturi sunt bretelele marinarului.

Briceagul e aproape de ele. Marinarul stă pe plută aplecat într-o parte, așa că nu poți vedea prea mult din el. Obiectul acela albicios din partea stângă a marinarului este o bucată de lemn, pe care el încearcă să o întrebuițeze drept vâslă, atunci când Balena se apropie. Bucata de lemn se numește cange. Marinarul a lăsat-o afară când a intrat înăuntru. Numele Balenei era Surâzătoarea iar marinarul se numea Dl. Henry Albert Bivvens. Micul peștișor isteț se ascunde sub stomacul Balenei, căci altfel l-aș fi desenat.

Marea arată așa vâlurită, pentru că Balena o sugă toată cu gura, așa ca să poată să-l sugă și pe Dl. Henry Albert Bivvens, împreună cu pluta, briceagul și bretelele (vezi să nu uiți bretelele).

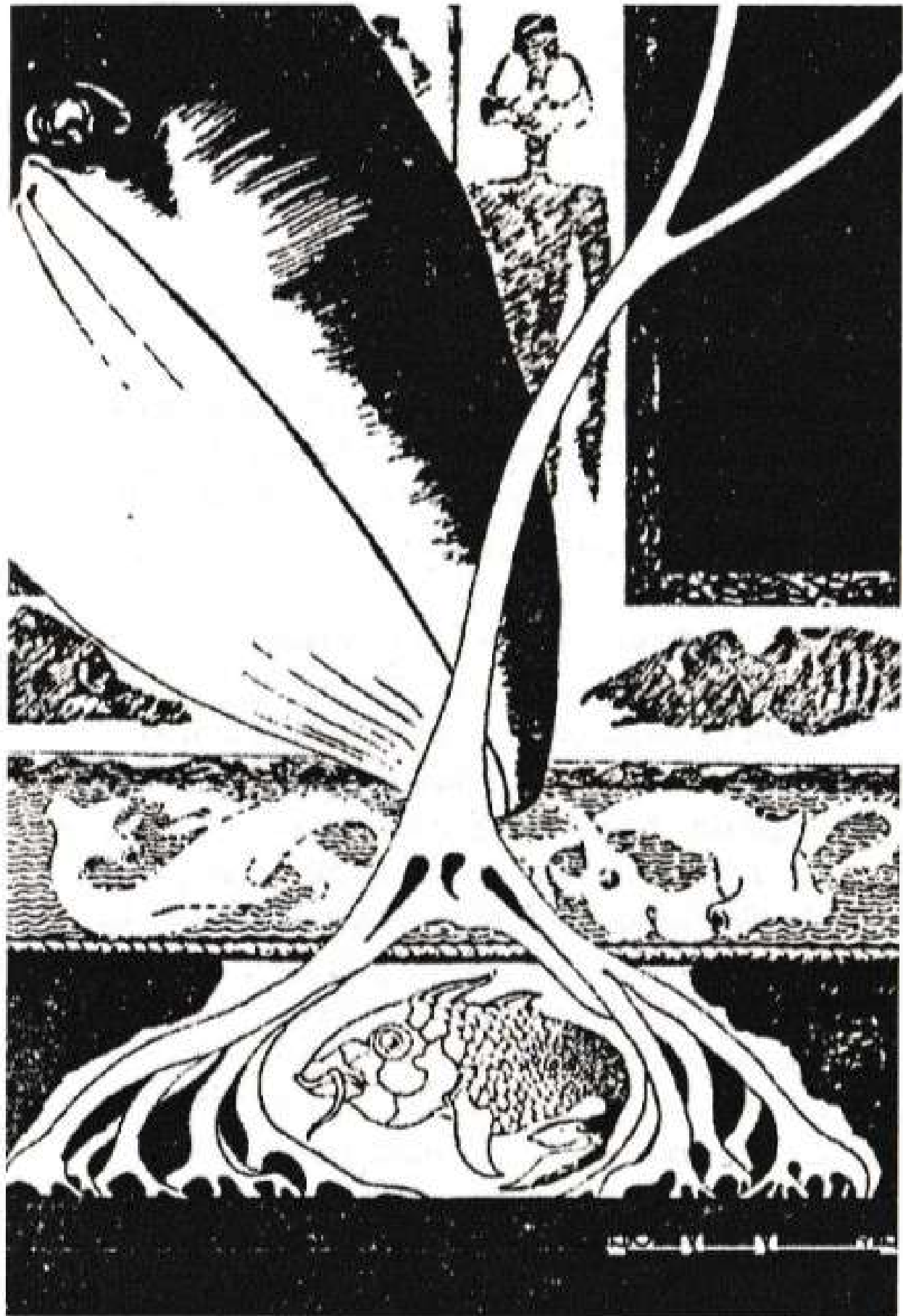

Apoi el pronunță următorul descântec și pentru că tu nu l-ai auzit niciodată, îl voi recita eu acum:

Ca să nu înghiți, ți-am dat în dar
Acest neprețuit grătar.

Căci marinarul era unul dintre cei ce-și petrec iarna la adăpost, un hibernian. Apoi, el păși pe pietriș și plecă acasă la mama lui, care îi dăduse voie să-și țină degetele picioarelor în apă, se căsători și trăi fericit de-a pururi. De asemenea și Balena.

Aici vezi Balena căutând micul peștișor isteț, care se ascunsese sub pragul porților ecuatorului. Numele micuțului peștișor isteț este Pingle. El stă ascuns printre rădăcinile marilor ierburi de mare, care cresc în fața porților ecuatorului. Ele sunt închise. Ele sunt păstrate întotdeauna închise, pentru că porțile trebuiesc totdeauna să fie ținute închise. Obiectul în formă de frânghie de-a curmezișul este ecuatorul însuși, iar obiectele care arată ca niște stânci sunt cei doi giganți, Moar și Koar, care păstrează ordinea la ecuator. Ei au făcut desenele cu umbre pe porțile ecuatorului și au sculptat toți peștișorii încolăciți de sub porți. Peștii cu cioc sunt numiți Delfini cu cioc, iar ceilalți pești, cu capete ciudate, sunt numiți Rechini cu capete în formă de ciocan. Balena nu l-a găsit pe micul peștișor isteț până nu i-a trecut furia, iar de atunci au redevenit buni prieteni.

Dar, din acea zi încoace, din cauza grătarului din gâtlej, pe care n-a putut nici să-l tușească afară, nici să-l înghită înăuntru, ea nu mai poate mânca nimic altceva decât peștișori mici; iar balenele din zilele noastre nu mănâncă oameni, băiețași sau fetețe.

Micul peștișor isteț se ascunse în nămolul de sub porțile ecuatorului. Îi era teamă ca Balena să nu fie supărată pe el.

Marinarul își luă acasă briceagul. Când păși afară pe pietriș purta pantaloni de pânză albastră. Bretelele le lăsase în urmă, căci vezi, el legase grătarul cu ele și acesta este sfârșitul acestei povești.

Când apa verzuie și neagră a mării
Lovește puternic în ochii cabinei.
Când vasul se-nalță pe vârfuri de dealuri
Trântind în castronul de supă servantul,
Când doica rămâne grămadă pe sală,
Iar mama îți spune s-o lași să adoarmă,
Pe când tu încă ești zbârlit nespălat,
Cu haina trântită și încă în pat,
Să știi de la mine, pripit călător,
Că vasul se află exact cum îți spun,
La cincizeci de grade nord, iar înspre vest
La patruzeci grade, pe mare, la Vest.

CUM A CĂPĂTAT CĂMILA COCOAȘĂ

Aceasta e o altă poveste, e povestea în care se istorisește cum a căpătat Cămila marea ei cocoașă. În revărsatul vremurilor, atunci când pământul era nou-nouț, iar animalele abia începuseră să-l slujească pe om, pe acea vreme, în mijlocul unui pustiu fără sfârșit, unde vâjâitul vântului și urletele sunt stăpâni, trăia o cămilă leneșă, care nu voia să muncească nici în ruptul capului și care, pe lângă toate acestea, era și sfidătoare. Nu făcea altceva toată ziua, decât mânca rămurele, măcăcini, tamarisc¹, buruieni și murături, și era de o lene, o lene fără pereche, iar când cineva îi vorbea răspundea doar:

“Humpf”², numai “Humpf” și nimic mai mult.

În prima zi a săptămânii, luni de dimineață, Calul veni la ea gata înșăuat și cu zăbala în gură și-i spuse:

– Cămilo, hai, vino cu mine să alergi laolaltă cu noi.

– Humpf! răspunse Cămila; calul nu avu încotro, se întoarse la om și-i povesti de-a fir a păr.

Curând veni Câinele la ea, cu un băț în gură, și-i spuse:

¹ arbust cu frunze mărunte și dese asemănător cu cătina.

² “Hump” în limba engleză înseamnă cocoașă.

– Cămilo, hai Cămilo, vino să aduci și să duci ca și noi ceilalți.

– Humpf! răspunse Cămila. Câinele merse și-i povesti și el omului.

Nu mult după aceea veni Boul cu jugul pe grumaz și-i ceru:

– Cămilo, vino să ari ca și noi ceilalți.

– Humpf! îi răspunse Cămila și Boul se reîntoarse și el și-i povesti omului întâmplarea.

În amurg, omul cheamă la el Calul, Câinele, Boul și le cuvântă:

– Trei sunteți, trei la număr, în această lume nou-nouță. Îmi e tare milă de voi, vă căinez din toată inima, dar n-am ce vă face. Deoarece lighioana din deșert care răspunde "Humpf" nu vrea să vă ajute, căci altfel ar fi venit până acum, m-am hotărât s-o las în plata Domnului. Voi însă trebuie să munciți dublu ca până acum ca să-i împliniți lipsa.

Rânduiala asta-i nemulțumi profund pe cei trei, într-o lume nou-nouță. Așa că ținură sfat, la marginea deșertului, la care veni și Cămila, leneșa fără pereche, mestecând o buruiană și după ce le râse în față le spuse: "Humpf" și-și văzu de drum.

Rostogolindu-se într-un nor de pulbere, trecu tocmai atunci pe acolo straja tuturor deșerturilor, Djinnul (Djinnul călătorește întotdeauna astfel, pe nori, deoarece posedă puteri magice) și se opri să mai pâlăvrăgească și el cu cei trei.

– Stăpân al tuturor pustiurilor, i se adresă Calul, este oare îngăduit ca cineva să fie trândav într-o lume nou-nouță?

– Hotărât că nu, răspuse Djinnul.

– Judecă tu atunci, spuse Calul. În mijlocul deșertului, unde vâjâitul vântului și urletele sunt stăpâni, trăiește o lighioană cu gât nesfârșit și cu picioare lungi, care de luni de dimineață, nu s-a străduit o clipă muncind. Nu vrea să alerge!

– Hiuuu! fluieră Djinnul, asta-i Cămila. Pun rămășag pe tot aurul din Arabia! Dar cum justifică ea atitudinea asta?

– Ea spune: “Humpf!” răspuse Câinele și nu vrea să ducă și să aducă nimic.

– Și ce altceva mai spune?

– Spune numai “Humpf” și nici să are nu vrea, spuse Boul.

– Foarte bine, spuse Djinnul. Fiți atât de buni și așteptați puțin și o să vedeți cum o voi humpfui eu.

Djinnul se înalță în haina lui de pulbere, dădu raită prin deșert, unde o găsi pe leneșa leneșelor, pe Cămilă, admirându-și profilul în apa unui lac.

– Ascultă lungano năzuroasă, spuse Djinnul, este adevărat ce mi s-a spus, că nu vrei să lucrezi într-o rânduială nouă-nouță?

– Humpf, făcu Cămila cu indiferență.

Djinnul se așeză pe jos, cu bărbia sprijinită în mâini și începu să spună în gând o vrajă teribilă, în timp ce Cămila privea încântată chipul ce se reflecta în oglinda apei lacului.